

MUNKÁS

Nevelők üzemi ellátása — Nemzeti Segély —
Kül- és belpolitikai beszámoló — Szociális bizto-
sítás a Szovjetunióban — Értelmiségi ankét. —
Budapesti sajtószemle — Pártfűre — Sport

DEMOKRATIKUS HETILAP I. évfolyam. 35. szám.

Megjelenik minden szombaton

Ára 6—P

Salgótarján, 1945. október 13

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Hunyadi-utca

A Belváros és a „kisgazdák”

A budapesti törvényhatósági választások a Kisgazdapárt minimális győzelmét hozták a főváros szoroson vett közigazgatási területén. A külvárosokban és a környéken mindenütt a Dolgozók Egységlistája nyerte meg a szavazatlétséget.

Ha a Kisgazdapárt a maga győzelmét a főváros demokratikus kispolgárságának köszönhetné, ha itt valóban a munkáspártoktól ugyan még idegenkedő, de az igazi polgári demokráciát óhajtó tömegek választási többsége bontakozott volna ki, akkor lovasias ellenfélként gratulálhatnánk a Kisgazdapártnak és a pártok közötti további szoros együttműködésnek nem volna semmi akadálya. Elvégre a demokrácia azért demokrácia, hogy a szavazatok fegyverével vívják meg a különböző társadalmi rétegek és pártállások a maguk politikai harcát.

Igy van ez a világ minden demokratikus államában. Nem kell azonban széles politikai látókör annak felismeréséhez, hogy itt korántsem erről van szó. Hiába ír a Kis Újság a „demokrácia diadaláról”, ő maga is éppúgy tudja, mint mi, hogy Budapesten a belvárosi aszfalton és az előkezd budai házak falai között nem a magyar szantó-földek örök munkásának jöletére adták szavazatukat az emberek, hanem az eddig föld alá szorult reakció támadt fel és megkezdte a támadást a legkisebb ellenálló erő irányában. Nagyon együgyűnek, vagy példátlanul képmutatónak kell valakinek ahhoz lennie, hogy komolyan a „demokratikus” polgárság akaratának tekintse a budapesti választásokat.

Ha a reakció még meglévő ereje nem volna nálunk olyan nagy, mint amilyen, akkor elcsúszhatnánk azon, hogy a „nagyvárosi” pesti polgár mi féle politikai akrobatika révén jutott el a „föld népehez” és adta le „a” szavazatát? Mindenesetre a Kisgazdapárt Budapesten városatyává lett tagjai között igen igen kevés lehet a paraszti származású és még kevésbé az, aki most is földműveléssel keresi meg a kenyerét.

Mondjuk ki nyíltan: a háború tovarohanását átélte és az első hónapokban megszeppent reakció egy demokratikusnak tűnő párt álarcában támadást indított a demokrácia ellen. A Kisgazdapárt igazi demokráta vezetői — és, hogy a vezetőik azok, abban semmi okunk kételkedni — maguk is olyan „jobb-dali” nyomásnak lesznek kitéve, amelyre talán maguk sem számítottak. És az is egészen bizonyos, hogy a rájuk esett 290 000 szavazat nem Tildy Zoltánra esett, hanem arra a lehetőségre, amelyet a Kisgazdapárt a benne megbújt reakciók révén az ország mindenfelé antidemokratikus eleme számára nyújt. Az egyes kerületek részletes listái a napnál fényesebben bizonyítják ezt.

A demokratikus egységfront Budapesten kétségkívül igen erős. És ezt

A Nemzeti Parasztpárt bemutatkozása Salgótarjánban

A Nemzeti Parasztpárt vezetője, a „balmazújvárosi parasztló”, Veres Péter látogatta meg a múlt vasárnap városunkat, hogy pártja nevében az első gyűlést megtartsa. Őszintén sajnáljuk, hogy komoly, törő-metszett magyarsággal előadott mondanivalójának csak kis hallgatósága akadt, ami kétségkívül rossz szervezésnek és a késői értesítésnek tudható be.

Veres Péter bevezetőben beszélt a magyar parasztnak arról a fanyar bölcsességéről, amely szerint a „politika az uri huncutság”. Tudjuk jól, hogy évszázadokon keresztül ez így is volt. A parasztot urai bítegették, ígérték neki fűt fát és a végén „becsületesen” becsapták.

A továbbiakban beszélt a szónok a földreformról, a Kisgazdapárt rágalmairól a Nemzeti Parasztpárt ellen, hogy t. i. a Nemzeti Parasztpárt a MKP leányvállalata. Erre a hamis vádra csak azt válaszolhatom — mond-

ta Veres Péter — hogy „ha a szegény parasztság sorsáról van szó, mi szelídesebbek vagyunk a kommunisztáknál is.” Beszélt a földigénylő bizottságok híráiról és kijelentette, hogy a reakció minden mesterkedése ellenére, a 600-as rendelet végére fogják bajtani még akkor is, ha sokan „külföldi állampolgárságok átarca és pajza mögé bujtak, hogy megvédjék azt a földet, amelyen soha sem dolgoztak.”

Visszautasította a külföld egyes vádjait, hogy itt nincs igazi demokrácia. Előadása további során Veres Péter a szövetkezeti rendszer szükségességét hangsúlyozta. A magyar parasztnak magáéva kell tennie a szövetkezés gondolatát — mondta. E nélkül a szabad kereskedelem még jobban ki fogja a föld népet szákmányolni, mint a múlt. Nem lehetünk hitványabban a franciáknál, belgáknál, hollandoknál — mondotta.

Miért nincs burgonya ma sem a városban?

Hozzászólás a „SZABAD NÉP” 10-1 számához.

A Közellátási Minisztérium augusztus 10-én kiadott 104300/1945 sz. rendelete alapján felállította a burgonyabizottság keretében megalkult a Burgonyakereskedők Országos Szervezete. Sokan voltak Salgótarjánban, akik ajánkoztak, hogy megszerezik a Nyírségből a salgótarjáni iparmedence ellátottjainak szükséges burgonyamennyiséget. Ezeknek a magánkezdeményeknek azonban semmi eredményük sem volt, mivel a burgonyaválasztás Magyarországon csak a Burgonyabizottságon keresztül lehetséges. Ez a hivatal azonban saját bevallása szerint is tehetetlen. Közvetlen a fagy beállta előtt még csak az ankétosoknál és a szükséges pénz kérésénél tartanak. A közellátási kormánybizottság f. hó 1-én átutalt a Burgosz-nak 2 625 000 pengőt, mivel szeptember utolsó napjaiban a Burgosz 12 20-ról 17-50-re emelte a burgonya árát. A pénz befizetése után azt a meglepő választ kaptuk, hogy az átutalt összeget előlegnek tekintik és az árakat nem garantálják. Az iparmedence közellátási kormánybizottsága elintézte azt is, hogy 15 vagon bur-

gonya gyorssegély leszállítására a minisztérium azonnal engedélyt adjon és a Burgosz-nál lekötött 300 vagon burgonya leszállításához ígéretet kapott a minisztériumtól, hogy azt a legrövidebb időn belül zárt szerelvényekben leszállítják városunkba. Mindennap csörög a telefon, repül a távirat, négy elvtársunk f. hó 9-e óta verekszik a minisztériumban, hogy megszerezzék a város részére a szükséges burgonyát. Kíváncsiak vagyunk, hogy mi lesz az eredmény? Szerényen kérdezzük azonban, hogy miért kellett ezt a hivatal felállítani, mikor még semmit sem csinált? Csak megakadályozta azt, hogy szeptember közepén 7—8 pengős áron megvásároljuk a burgonyát a Nyírségből, ahol akkor bőségesen volt. Ma már 20 pengős felüli áron sincs. Mindezek után igen szükségesnek látszana az illetékes hivatalokban néhány oda nem való embernek az eltávolítása.

A Szociáldemokrata Párt salgótarjáni szervezete folyó hó 14-én vasárnap

választói négygyűlést tart, melyen felszólalnak VASS MIKLÓS és CSORBA JÁNOS nemzetgyűlési képviselők.

Bőrellátásunk

A közelgő tél egyik legégetőbb problémája a lakosság cipőellátása. A pillanatnyi helyzet ezen a téren siralmasnak mondható. Hatósági anyagellátásban még ez ideig nem részesültek városunk cipészei, csak régi, rossz állapotban levő cipők anyagának felhasználásával javítgatják a beteg lábbeliket, vagy 17—18000 pengős áron vett nyakkbőrrel és 5500 pengős quadrátonkénti selejtes minőségű fejbőrrel igyekeznek kielégíteni a szükségletet. Hogy ez milyen horribilis árakat jelent, azt mindnyájan tudjuk és a zsebünkön érezzük.

A Salgótarjáni Cipésziparosok Termelő és Értékesítő Szövetkezete vezetőségétől vett értesülésünk szerint a budapesti Bőráruelosztóroda 3—4 hét múlva kezdi meg a hatósági anyagkiutalást, addig sajnos türelemmel kell várni úgy magunknak, mint beteg cipőinknek.

Az iskolába járó tanulók cipőellátása valamivel előbb lesz biztosítva, mint a nagyközönségé, mert fontos érdekek fűződnek ahhoz, hogy a tanulók iskolabajárását ne akadályozza meg a cipőhiány.

Somoskötől Selypig elkészült a vasutvonal.

Salgótarján közönsége előtt ismert, hogy az iparvállalatok néhány héttel ezelőtt a Kommunista Párt helyi szervezetének kezdeményezésével és támogatásával nélkülözhető munkaerőket a Máv szolgálatába állították, hogy minél hamarabb lehessen a közlekedést elfogadhatóvá tenni. Azóta (július 10-e óta) a Máv-hoz irányított munkás csoportok komoly eredményeket értek el és ma már a Somoskötől Selypig terjedő vonal teljesen elkészült. A rohammunkáscsoportok most a felrobantott hidak, átvezetők helyreállításával foglalkoznak. Anyaghiány következtében takarékosági rendszabályokra volt szükség. Emiatt három hídból készítették például kettőt.

A Salgótarjáni Gépgyár kitértette a kiváló teljesítményű munkásokat, kívánatos volna, hogy a többi vállalat is kövesse a példáját és így munkaversenyeket indítson az egyes csoportok között. A termelés és a teljesítmény fokozására ez az eljárás igen alkalmas.

A bányászok és ipari munkások a magyar gazdától várják a kenyeret!

a tény nem lehet kellőképpen hangsúlyozni. Ahol tíz hónappal ezelőtt még Szálasi bandái örjögtek, ott ma negyedmillió dolgozó kisember és haladó intellektuel szavazott a munkáspártokra, hogy megmutassa, tényleg demokráciát akar és ennek igazi biztostékát az egységfrontban látja. Ezek a dolgozók valóban szabad hazában

kívánnak élni és tudják, hogy gazdasági életünk halatlan nehézségeit csak radikális intézkedésekkel, a szabad gazdaságba keményen benyúló rendszabályokkal lehet leküzdeni.

A kisember nehéz életén kívánósnak segíteni a Váci utca és a Vörösmarthy-tér elegáns urai, feltételeken igazolt volt MONE és MÜNE tagok jó-

létben élő nagykereskedői? Furcsa észjárásúnak kellene lennünk, hogy ezt elhiggyük. A demokrácia rostjában fennakadtak belegabalyodtak a Kisgazdapárt hálojába. A mi feladataink? Tovább dolgozni, tanítani és felvilágosítani a magyar népet, hogy mi a javát akarjuk és nem úgy mint a pesti aszfalt hirtelen átvedlett parasztszerelmesei.

